

Den først kvindelejr på Femø

I sin kommende bog *Et åbent øjeblik. Da mine mødre gjorde noget nyt*, som udkommer på Gyldendal i august 2020, beskriver historiker Pernille Ipsen, hvordan den første kvindelejr på Femø blev et radikalt vendepunkt i hendes syv kollektivmødres liv. Selvom flere af dem allerede var med i den københavnske Rødstrømpebevægelse før sommeren 1971, og nogle var med til at arrangere lejren, var det først på Femø at kvindebevægelsen for alvor kom ind under huden på dem. Som forsmag på *Et åbent øjeblik* har Pernille Ipsen trukket et par citater om den første kvindelejr på Femø fra sine interviews til bogen.

Teksten må ikke bruges eller citeres fra uden Pernille Ipsens tilladelse! Men henvendelser og forespørgsler modtages gerne på pipsen@wisc.edu

"Femølejren i 1971 var det bedste, jeg nogensinde havde oplevet. Det var ligesom at komme hjem. Det der naturliv, og det der med at finde på. Og vi snakkede livshistorier. En oplevelse, som gjorde meget stort indtryk på mig, var da Pil Dahlerup læste op af nogle bøger og anmeldelser om Cecil Bødker. Først fra dengang de troede, hun var en mand, og bagefter fra da anmelderne vidste, hun var en kvinde. Det gav mig sådan en aha oplevelse. Og så kan jeg huske den der fornemmelse af, at det bare var sådan det skulle være. Det var sådan, jeg ville leve."

Susanne

"Det var så anderledes en virkelighed, end den jeg var i til dagligt. Vi gik rundt i den der teltplads af gamle civilforsvarstelte, og der var nogle meget faste rutiner. Vi gik ned og badede, og det var konstant godt vejr. Sådan husker vi det. Det var sol hele tiden. Det var det jo så ikke, men sådan husker vi det. Som den der sommer hvor vi bare rendte rundt uden tøj på og sov ovre i plantagen, når vi havde lyst til det. Og midt i den der almindelig hverdag, var alt *helt* forandret."

Sanne

"Det jeg bedst kan huske fra den første Femølejr, var de ansigter kvinderne fik. Det at kvinder ikke længere bare var nogle, som kom sammen med deres mænd og så var kæresten, men at de var vidt forskellige personer, som allesammen var dybt interessante. Hvad kunne de? Hvad gjorde de? Hvad kunne man finde ud af sammen med dem? Den fascination, tror jeg, og så den opdagertrang der opstod. Altså hvad gemte der sig i os som kvinder?"

Inger

"Den første sommer var jeg kun på Femø i tre dage, men oplevede det som en revolution i mit indre. Jeg havde været i Rødstrømpebevægelsen i et halvt år på det tidspunkt, men jeg havde ikke oplevet at møde så forskellige kvinder og høre så forskellige kvinders livshistorier. Der sad vi og lyttede til hinanden. Vi spurgte ind til nogle ting, og så kom det lidt efter lidt, og på den måde så åbnede det. Fordi der var sådan et forum, hvor man lyttede og gav plads til at være så ærlig som mulig. At være så åben som muligt. At skabe en tryghed med hinanden. Det virkede som en frigørende kraft. At få del i hinanden."

Else Marie

"Da vi markedsførte den første Femølejr, sagde vi aldrig, at det var en rødstrømpelejr, for det måtte vi sådan set heller ikke. Vi måtte ikke tage Rødstrømpebevægelsen til indtægt. Og vi ville også gerne nå ud til mange kvinder, ikke bare rødstrømper. Så i stedet sagde vi bare, at vi var en gruppe kvinder, som arrangerede en lejr. Den gamle Helveg, Kulturministeren, sagde, at han ikke troede, vi ville kunne klare det. "Hvad vil I gøre, hvis der står en enlig mor med tre børn?" spurgte han. Men så svarede vi "Ja, så vil vi da sige velkommen"."

Vibeke

Pernille Ipsen, født den 31.12 1972, er lektor i køns- og kvindestudier og historie på University of Wisconsin, Madison. Hun er ph.d. i historie fra Københavns Universitet i 2009 og skriver om kvindehistorie, kolonialisme, race og slavehandel.